Intr-o duminică,

LA LOCURILE DE AGREMENT DIN JURUL CAPITALEI

Bucureştiul face parte dintre capitalele privilegiate în ceea ce priveşte existenţa locurilor de agrement şi destindere pentru populaţie. Înconjurat de o salbă de lacuri, avînd împrejurimi pitoreşti, oraşul oferă cetăţenilor săi posibilităţi multiple şi variate de a-şi petrece timpul liber într-un mod sănătos, în mijlocul naturii, de a-şi organiza un weck-end plăcut şi atrăgător. Nu este nevoie să depăşeşti centura geografică a urbei pentru a te întîlni cu apa, cu soarele, cu verdeaţa. Turismul local are, deci, foarte mari posibilităţi de dezvoltare şi dacă el nu a atins încă diapazonul aşteptat, vina ar putea să fie a oamenilor, care cedează prea uşor tentaţiilor comode ale cinematografului, cafenelei sau televizorului, dar şi a acelora cărora li s-a încredinţat misiunea de a ajuta la buna gospodărire a bugetului de timp liber al populaţiei. Argumente pro şi contra există cîte doriţi...

Noi am încercat ca într-o duminică de august, fierbinte, să facem o vizită la locurile de agrement din jurul Capitalei, lansînd cîteva întrebări celor întîlniţi :

— CE FORME DE ODIHNA ACTIVĂ SE OFERĂ AICI ?

— LA CE ALTITUDINE SE AFLĂ SERVICIILE PUSE LA DISPOZIŢIA POPULAŢIEI ?

— EXISTĂ POSIBILITĂŢI DE A FACE SPORT ?

Şi, un punct care s-a dovedit a fi cel mai nevralgic :

— ÎN CE FEL SE ACHITĂ DE OBLIGAŢIILE SALE ÎNTREPRINDEREA MENITĂ SĂ-I TRANSPORTE PE CETĂŢENI ?

- **DECOR MINUNAT, SERVIRE EXCELENTĂ**
- **O DOLEANŢĂ UNANIMĂ : TERENUL DE SPORT**
- **CĂLĂTORULUI... NU-I ŞADE BINE CU DRUMUL (cînd I.T.A. Bucureşti asigură transportul)**

Intre răcoarea Pustnicului şi soarele Cernicăi

Ademenit de chemarea soarelui pe malurile lacului, sau de promisiunea răcoarei la umbra pîlcurilor de copaci, bucureşteanul se aşterne pe drumul Pantelimonului şi, curînd, după ce dă bineţe celui mai nou „Service" al Capitalei, „Dacia", se află în faţa unei răscruci : încotro s-o apuce, spre PUSTNICUL, sau spre CERNICA ?

Pentru noi, obligaţi de necesităţile raidului-anchetă să le vizităm pe amîndouă, dilema însemna doar cu care să începem. Şi am optat pentru Pustnicul sub impulsul îngemănării apei cu pădurea. Aşadar, în jurul orei 9 dimineaţa, am ajuns aci.

O primă impresie : animaţia, rumoarea atît de obişnuită unui sfîrşit de săptămînă nu se înstăpînise pe aceste meleaguri. Ici-colo, cîte un grup îşi căuta fără grabă lăcaşul orelor duminicale, mirat parcă de atîta spaţiu gol. Debarcaderul lacului Pasărea era la fel de liniştit ca şi mănăstirea de vizavi : nimeni nu tulbura nemişcarea celor 40 de bărci, ci, din cînd în cînd, şalupa transborda pe cei cîţiva dornici de vizite matinale, făcînd valuri, spre nemulţumirea puţinilor pescari ce-şi încredinţaseră speranţele undiţelor. La tonetele cu băuturi răcoritoare — de altfel, aprovizionarea, a fost, în general, la înălţime — vînzătorii căscau a plictiseală. Un singur spaţiu era plin : campingul, cu cele 9 căsuţe. Ziua de odihnă să înceapă mai tîrziu ?

...Ora amiezii. Animaţia a mai crescut, deşi este departe de ceea ce ne aşteptam. La debarcader, coada este numai la şalupa transbordoare. Doar cîteva din zecile de bărci se află pe lac, celelalte legănîndu-se mai departe, nostalgic, în aşteptare. Pînă cînd ? Probabil pînă la sfîrşitul sezonului, judecînd după opinia unui tînăr interlocutor, Marin Dumitrescu, muncitor la „Granitul", care a exprimat gîndul întregului grup din care făcea parte : „Apele lacului Pasărea nu mă tentează, pentru că nu sînt curate. Am impresia că aci se colectează multe impurităţi de prin împrejurimi. Aş fi vrut să pot face şi o baie, dar nu există pe malul lacului decît un anunţ : „Scăldatul interzis !"

După cîte ştim, a existat cîndva un proiect ce viza un ştrand şi pe lacul Pasărea. Şi proiect a rămas. Este păcat că frumoasa zonă de umbră a Pustnicului nu-şi poate alătura zona de soare a lacului.

Am colindat tot locul pentru a găsi un teren de sport. Zadarnic efort ! În afara meselor ingenios amenajate pe butuci de copac, chiar în pădure, folosite pentru aprige partide de remy, n-am mai găsit nimic...

Am plecat de la Pustnicul cu convingerea că aci n-a fost folosit cu ingeniozitate terenul, nici la propriu, nici la figurat.

Ajunşi la Cernica, inundată în soarele trecut de amiază, curăţenia ştrandului, aspectul său îngrijit, se impun privirii.

„Cam 3 000 de oaspeţi avem pînă la această oră. Fiecare din cele 40 de bărci însumează deja aproape 3 ore de plimbare pe lac" — ne informează, lapidar, responsabilul ştrandului, tov. Niculescu. Călător prin incinta cochetă a ştrandului Cernica — în primăvara acestui an reamenajat — nu poţi să nu remarci mîna gospodarului, cabinele şi vestiarele fac faţă solicitărilor, duşurile erau în plină activitate, bazinul — suprafaţă „furată" pentru novici — era bine îngrijit şi te îmbia la scăldat, ca şi faţa curată a lacului, punctul medical era gata de intervenţie, bufetele erau bine aprovizionate.

Peluzele de flori erau la fel de straşnic păzite, ca şi ondulaţiile de nisip ale plajei. În faţa cui ? A celor dornici să bată mingea şi care, neavînd nici un loc special destinat sportului, mişcării în aer liber, apelau în disperare de cauză la aceste terenuri, deşi semnul de exclamaţie de pe anunţul : „Jocul cu mingea strict oprit !" le stătea ca un ghimpe. Sîntem dispuşi să înţelegem grija administraţiei ştrandului pentru estetică şi igienă, dar nu putem fi de acord cu inexistenţa unor minime amenajări sportive, care ar întregi cît se poate de util cochetul loc de agrement de la Cernica. După cum ni s-a spus, se proiectează pentru anul viitor extinderea ştrandului prin construirea unor terenuri de volei, baschet şi tenis pe locul unde azi se află un banal stufăriş. Să sperăm că nu va rămîne, ca şi la Pustnicul, un proiect.

Adevărata oază de umbră a Cernicăi, campingul, nu distonează în ceea ce priveşte buna gospodărire. Cele 23 de căsuţe (parc-ar descinde dintr-o carte de poveşti) oferă vizitatorilor confortul şi liniştea necesare.

...Iată-ne din nou la intersecţia drumurilor ce duc spre Pustnicul şi Cernica. Dacă ar trebui din nou să alegem, am opta acum pentru răcoarea pădurii Pustnicul şi soarele ştrandului Cernica. Dar ce bine ar fi dacă bucureşteanul le-ar avea pe amîndouă, îngemănate, în acelaşi loc !

UN COMPLEX EXCELENT, DAR NU ŞI PENTRU SPORT

Iată-ne la Complexul turistic Snagov-sat. E sîmbătă după-amiază. Timp splendid, apă excelentă pentru baie. Cîteva sute de excursionişti din Capitală, mai grijulii (pentru a-şi ocupa un loc de cort pe... plajă) au venit de sîmbătă. Sînt oameni de toate vîrstele, de toate profesiile. Muncitori, intelectuali, elevi, studenţi, chiar şi pensionari.

Întrebarea pe care o punem diferitelor grupuri de excursionişti este cam aceeaşi:

CUM VĂ PETRECEŢI TIMPUL LIBER AICI ? CE AŢI DORI SĂ FACEŢI?

Primul micro-interviu cu Karin Frank — *studentă în anul III la facultatea de limbă engleză:* „Sînt o înotătoare pasionată, îmi place apa Snagovului şi din acest motiv îmi petrec numeroase zile de vacanţă aici. Păcat, însă, că lacul nu este pretutindeni curăţat de liane, aşa încît înotătorii cu pretenţii se declară nemulţumiţi. Mai am cîteva propuneri:

- Cred că ICAB-ul ar putea să organizeze curse regulate cu vaporaşul şi în timpul săptămînii (nu numai duminica), pentru că amatori ar fi destui.
- Mă gîndesc şi la partea distractivă. N-ar fi rău ca restaurantul complexului să aibă o orchestră, sau o staţie de amplificare, care să transmită muzică pe benzi de magnetofon, sau un Tonomat. Sînt mulţi tineri care ar vrea să şi danseze. Mă înţelegeţi ?...".

O raită în jurul complexului ne edifică asupra situaţiei terenurilor de sport. Constatăm cu regret că după ce sînt puţine, nici măcar nu sînt îngrijite. Cele două terenuri (unul de volei şi unul de baschet) sînt nemarcate, au gropi!

— Am juca tenis — *ne spune funcţionarul* Ion Popescu *din Ploieşti* — dar, după cum vedeţi şi dv, un asemenea teren nu există. De aceea jucăm şi noi cum putem pe... terenul de volei!

Alte jocuri cu mingea nu se pot practica din lipsa unor terenuri adecvate. Constatăm o altă improvizaţie. Se joacă fotbal şi handbal pe nisipul plajei, spre nemulţumirea justificată a acelora care folosesc acest loc în scopul pentru care a fost destinat.

Am vizitat terenurile de mini-golf. Pentru construcţia acestei mici baze sportive s-au investit sume importante, dar ce folos ?

— Terenurile stau mai mult închise, iar dacă obţii cheia şi materialele nu se ocupă nimeni de iniţierea (cît de elementară) în noţiunile acestui joc — *ne spune farmacistul Nicolae Petrescu din Bucureşti.*

Alte amănunte suplimentare ni le dă şeful Complexului turistic, Alexandru Dochiţă.

— În prezent, unitatea noastră poate oferi cazarea unui număr de peste 300 de turişti. Din păcate, majoritatea locurilor sînt libere în timpul săptămînii şi numai sîmbătă şi duminică hotelul devine neîncăpător. Aş sugera O.N.T.-ului, Biroului de turism pentru tineret, să organizeze şi în timpul săptămînii excursii pe durate scurte (2-3 zile) pentru cei aflaţi în concedii sau vacanţe.

Întrebîndu-l pe tov. Dochiţă cu ce mijloace de transport se deplasează excursioniştii, interlocutorul nostru ne-a răspuns :

— Majoritatea celor care vizitează „satul de vacanţă", cum este denumit acest complex, vin cu maşini proprii. Prea puţini vizitatori sosesc în grupuri mari, cu autocare. Iată de ce aş propune ca, zilnic, I.T.B. să efectueze mai multe curse pînă la complex, iar marile întreprinderi să iniţieze excursii colective. Acum o săptămînă, I.T.B. şi întreprinderea Kirov au organizat o excursie la care au participat 1 000 de salariaţi. Deci, dacă există iniţiativă se poate ! (mai cu seamă cînd iniţiativa vine din partea I.T.B.-ului).

În ceea ce priveşte construcţiile sportive din complex, tov. Dochiţă recunoaşte necesitatea măririi numărului de terenuri de joc. Aflăm că în scurt timp aici se va construi o arenă modernă de popice (care sperăm că nu va avea destinul terenurilor de mini-golf).

Deservirea vizitatorilor se face în mod ireproşabil. Restaurantul de mare capacitate, cu un serviciu prompt şi cu un bogat sortiment culinar, ca şi condiţiile civilizate oferite în camerele hotelului (la preţuri foarte convenabile — 12 lei un pat) constituie fără îndoială o invitaţie la petrecerea unor zile plăcute într-un cadru natural deosebit de frumos. Dacă şi în privinţa sportului „serviciul" ar fi acelaşi...

NICI UN TEREN SPORTIV LÎNGĂ... HANUL VLĂSIEI

Fără îndoială că, prin pitorescul său, Hanul Vlăsiei din Parcul Snagov constituie un punct de atracţie pentru amatorii de plimbări şi excursii. Situat la 40 km de Bucureşti şi la numai 25 km de Ploieşti, parcul este pur şi simplu asaltat de turişti.

Nu-i vorbă că Hanul Vlăsiei, prin excelentul său restaurant şi originalul camping pe apă (destul de mic, încă, din punctul de vedere al capacităţii — doar 44 de locuri), oferă condiţii excelente de odihnă şi recreaţie.

Inginerul Ion Lega, un vechi şi pasionat amator al drumeţiei, pe care l-am întîlnit aici, îşi motivează vizita :

— Găsesc aici, mai mult ca oriunde, liniştea pe care o caut, mă pot odihni foarte bine. Hanul fiind mai mic nu trebuie să suporţi gălăgia unor turişti prea veseli, care, mai ales noaptea, întrec măsura...

Păcat, însă, că în parc nu sînt amenajate şi cîteva locuri de sport. Printre alei, un teren de tenis sau de volei — la umbra copacilor — ar fi fost necesare.

Într-adevăr, parcul Snagov NU ARE NICI UN TEREN DE SPORT ! Situaţia trebuie neapărat remediată, pentru că aici — unde afluenţa vizitatorilor este extrem de mare — tinerii veniţi să-şi petreacă o zi de odihnă nu găsesc nici un locuşor pentru joaca cu mingea ! Soluţii există. De pildă, în jurul spaţiului rezervat parcării de maşini s-ar putea amenaja şi cîteva terenuri.

Miile de excursionişti veniţi în parc (aici, mijloacele de transport în comun sînt suficiente, mai puţin duminica) vor trebui să aleagă una din următoarele variante : să stea la restaurant, să se plimbe pe alei sau cu vaporaşul, să lenevească la iarbă verde. Odihnă... pasivă ! Dar pentru tineretul care vrea să alerge, să se destindă prin sport ? Nimic ! Şi e păcat. O spune şi tov. **Ion Mihalcea,** şef de unitate la Hanul Vlăsiei, care ne-a relatat cu regret că, din această cauză, excursiile în grup, rezervate tinerilor, sînt foarte rare. Cei mai mulţi admiră frumuseţile parcului şi pleacă. Dacă posibilităţile de practicare a sportului ar fi mai mari, parcul Snagov ar fi un loc şi mai minunat de recreaţie, de destindere.

LA CAMPING...

Campingul de la Snagov, situat la marginea unei păduri seculare, vă aşteaptă zilnic. Ca şi acum un an ? Nu ! S-a mărit numărul paturilor, căsuţele din lemn au fost remobilate, asigurîndu-se oaspeţilor un confort satisfăcător. De asemenea, s-a deschis un bufet bine asortat, iar „undiţarii" pot face pe lac agreabile partide de pescuit. Şi încă ceva : la doi paşi se află ştrandul I.C.A.B., amenajat pentru toate vîrstele şi gusturile.

Vizitatorii, oameni de diverse profesii şi vîrste, care vin să-şi petreacă aici ziua de odihnă, ştiu acum să aleagă ceea ce este bun, să privească în perspectivă şi să intuiască rezervele neexplorate încă. **Aristică Popa, Emilian Teleanu, Ştefan Mandrovschi** şi alţi tineri salariaţi ai Fabricii de încălţăminte „Pionierul" din Capitală, care au venit în grup să-şi petreacă weck-end-ul, ne-au mărturisit impresia lor că respiră aici un aer foarte curat, dar că s-ar fi simţit şi mai bine dacă aveau un loc pentru jocuri cu mingea. Tînăra funcţionară la Loto-Pronosport **Anca Paraschiv,** aflată cu mătuşa ei pentru prima oară la Snagov, e încîntată de priveliştea înconjurătoare, dar — în acelaşi timp — a fost surprinsă că nu a văzut prin jur nici un teren de volei sau baschet, sporturi care îi plac foarte mult. **„Cred că dacă ar fi să stau mai multe zile aici aş începe să mă plictisesc. Un club al tineretului, în care să nu lipsească şi un ring de dans, sînt convinsă** — a conchis interlocutoarea — **că ar determina pe mulţi să-şi lungească vacanţa".** Deşi P. G. din Braşov, aflată în excursie în circuit cu maşina, s-a eschivat la început să ne răspundă, ne-a făcut apoi cunoscută opinia sa, care nu-i de loc măgulitoare : **„Natura este foarte atrăgătoare, confortul acceptabil, însă proprietarii ar trebui să vegheze mai mult asupra curăţeniei. În unele căsuţe n-ar strica o... deparazitare".** Ne-am adresat apoi unei persoane autorizate. Vorbindu-ne despre frumuseţea şi binefacerile turismului de camping, doctorul **N. Stănescu,** care lucrează de mai multă vreme la punctul sanitar al ştrandului, a subliniat necesitatea respectării cu stricteţe a regulilor de igienă, folosindu-se cît mai des metodele de dezinfectare. Tatăl medicului sportiv, **Nicolae Stănescu,** atrage atenţia conducerii campingului şi asupra unor paraziţi sociali, care-şi mai permit într-un lăcaş de odihnă să facă chefuri prelungite sau să aibă manifestări de imoralitate. Amatorilor de distracţii zgomotoase şi nocturne trebuie să li se pună în vedere că micile căsuţe constituie un loc de recreare şi convieţuire civilizată.

Am mai aflat şi alte veşti de natură să bucure, dar şi să stimuleze la reflecţii conducerea campingului. Tovarăşul **Ovidiu Marga,** responsabilul unităţii, nu se mai poate plînge că nu are vizitatori (sîmbăta şi duminica e greu să găseşti un pat) şi de aceea poate cea mai semnificativă concluzie la care ne-a condus sumara investigaţie este următoarea : **realizarea dorinţelor legitime ale publicului va face ca soarele bunei dispoziţii să strălucească din plin şi să înlocuiască la nevoie absenţa celui natural.**

NĂDUFUL PASAGERULUI

După fotbal, transportul în comun este — probabil — domeniul care a adunat cea mai cuprinzătoare colecţie de critici şi blesteme... Noi nu ne vom face ecoul pasagerului cusurgiu care doreşte să-i vină în clipa în care s-a oprit în staţie vehiculul dorit (aşa ceva este, practic, imposibil), dar situaţia existentă în transportul spre locurile de agrement din jurul Capitalei este, fără îndoială, inadmisibilă.

Trebuie înţeles ce la bun început faptul că a duce şi a aduce pe — itinerarul Bucureşti—Snagov şi retur cam 5 000 de persoane nu este tocmai uşor, cu atît mai mult cu cît majoritatea asaltează staţiile, atît la plecare cît şi la întoarcere, în ore supranumite „de vîrf". Dar, de vreme ce I.T.A. Ploieşti a rezolvat (fie şi parţial) această treabă, de ce oare să nu poată face acelaşi lucru şi I.T.A. Bucureşti (Autobaza nr. 3)?

Stăm de vorbă cu tovarăşul NICOLAE ŞERBAN, la punctul de parcare Snagov-Parc, casierul punctului.

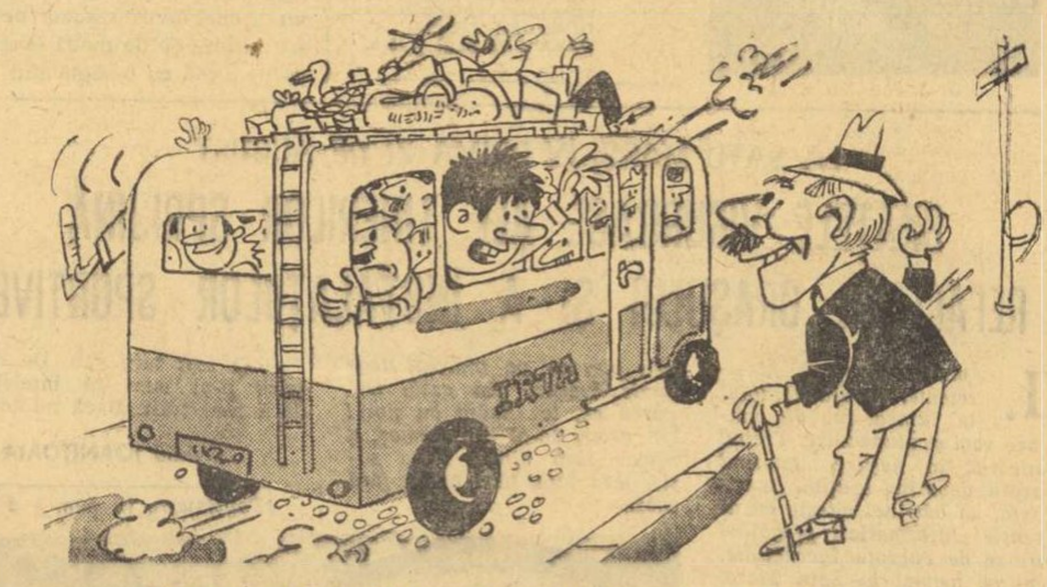
— Lucrînd de mai multă vreme aici, ce ne puteţi spune despre felul cum sînt transportaţi pasagerii ?

— În condiţii vitrege. Maşini puţine, aglomeraţie mare. Şi dacă la venire mai e cum mai e, la plecare situaţia devine de-a dreptul tragică, numărul autocarelor fiind şi mai mic. Oamenii se calcă, pur şi simplu, în picioare şi nu le tihneşte ziua de odihnă.

— Ce ar trebui să se facă ? ne adresăm unui alt interlocutor, tovarăşul ION BARBU, responsabilul ştrandului Snagov-Plajă.

— Pînă acum s-au făcut discuţii, şedinţe, critici şi... promisiuni. I.T.A. Bucureşti, după ce a cîştigat litigiul cu C.F.R.-ul (care, pasămite, îi lua din clienţi) n-a reuşit să satisfacă necesităţile în zilele de sîmbătă şi duminică. La nivelul conducerilor celor două întreprinderi (a noastră şi a lor) s-au purtat dialoguri prelungi, dar — deocamdată cel puţin — fără nici un rezultat.

De fapt, un rezultat există. Acela că locuitorii Capitalei, dornici să-şi petreacă ziua de odihnă în peisajul mirific al Snagovului, trebuie să suporte tortura teribilă a deplasării. Şi, după o experienţă tristă, cei mai mulţi preferă să se lase păgubaşi.

— Nici o grijă, tată, mă întorc sigur, la noapte! — Poate pe partea... ailaltă!

ŞI TOTUŞI, MAI SÎNT MULTE DE FĂCUT!

Snagovul este un veritabil paradis al vacanţei. Lacul acesta aşezat de natură într-o pădure socotită a fi ultima rămăşiţă a faimoşilor Codri ai Vlăsiei ademeneşte prin pitorescul său, prin amenajările ce i-au fost aduse. Sportul şi-a tăiat felii consistente din malurile sale, aşezîndu-şi mai multe baze pentru canotaj, dar a rămas loc destul şi pentru cei care nu se încumetă să înoate sau să vîslească sub ghilotina cronometrelor, ci fac lucrurile acestea mînaţi doar de dorul destinderii între soare şi apă.

- **Un cadru natural feeric**
- **O bază nautică cu peste 200 de ambarcaţiuni. Şi nici un teren de sport**
- **Ambele părţi au dreptate**
- **Schiul pe apă — deocamdată un vis frumos**
- **2000 de locuri goale la vestiare**

Raidul duminical ne-a dezvăluit plaja ştrandului plină ca o banchiză pe care toate morsele au ieşit să-şi încălzească mădularele. Vin aici cam 4—5 000 de bucureşteni şi de ploieşteni în fiecare duminică, disputîndu-şi fiecare metru pătrat de umbră şi de lumină. Oamenii sînt mulţumiţi de condiţiile ce li se oferă. Vestiare — strălucind de curăţenie, punct medical încadrat cu personal calificat, un restaurant excelent aprovizionat, o bază nautică cu peste 200 de ambarcaţiuni, exploatate intensiv, fără un minut odihnă.

Şi totuşi, o doleanţă există. Aceeaşi ca şi în alte teritorii ale odihnei din jurul Bucureştilor: TERENURILE DE SPORT. La Snagov Plajă nu există. Şi astfel, setea de mişcare este potolită pe nisip, în faţa pancartelor care proclamă drastic: JOCURILE CU MINGEA STRICT INTERZISE!

Cel mai rău este atunci cînd ambele părţi au dreptate. Oamenii tolăniţi pe plajă protestează împotriva norilor de nisip care le tulbură odihna şi le aruncă praf în sacoşele cu mîncare.

Tinerii se disculpă spunînd: *„Noi am venit să ne jucăm. Nici la Bucureşti n-avem unde".*

Soţii Iosif şi Elena Lupşa din Arad, care îşi fac de mai multă vreme concediul la Snagov Plajă, ne spun :

— *Anul trecut a fost aceeaşi situaţie. Şi acum doi ani...*

Probabil că va fi şi la anul!

Este, de bună seamă, regretabil că nu se găseşte o soluţie.

Alexandru Costea, salariat al ICAB ca salvator (al doilea an consecutiv aici) ne confirmă că majoritatea celor care vin la ştrand sînt dornici să facă sport. Solicită terenuri de volei, o popicărie, ar dori să încerce voluptăţile schiului pe apă. Aproape toţi ştiu să înoate. (Pînă acum un singur caz de înec, un tînăr pe care l-au dus la fund sticlele de bere consumate înainte de a plonja în apă).

Lipsa unor înzestrări sportive şi gravele dificultăţi existente în transportul publicului de la Bucureşti la ştrand limitează numărul celor care ar vizita în mod normal complexul. Duminică, de pildă, din cele peste 6 000 locuri existente la vestiare, 2 000 erau goale. Greu de presupus că ele au fost ocupate după-amiază, după ce am plecat noi.

Raid-anchetă realizat de Valeriu CHIOSE, Paul SLĂVESCU, Ion OCHSENFELD şi Traian IOANIŢESCU

O COLABORARE RODNICĂ

(Urmare din pag. 1)

vietică. Plasate într-un asemenea cadru, legăturile sportive româno-sovietice ocupă în ansamblul relaţiilor noastre sportive internaţionale un loc de prim plan.

Sînt bine cunoscute şi unanim apreciate în lume realizările remarcabile obţinute de mişcarea de cultură fizică şi sport din Uniunea Sovietică în domeniul angrenării maselor populaţiei în practicarea sistematică şi organizată a exerciţiilor fizice, precum şi în privinţa performanţelor sportive. Reprezentanţii U.R.S.S. concurează cu mult succes la Jocurile Olimpice, campionate mondiale şi europene, deţin poziţii fruntaşe într-o serie întreagă de ramuri sportive ca atletism, haltere, lupte, gimnastică, volei, box, tir, baschet, fotbal, sporturi nautice ş.a. De asemenea, cercetarea ştiinţifică în domeniul sportului, pregătirea cadrelor de specialitate şi tehnicieni, literatura şi presa sportivă au atins un înalt nivel în Uniunea Sovietică.

Datorită conducerii de către partid, sprijinului multilateral, moral şi material, acordat de statul socialist, mişcarea sportivă din ţara noastră a înregistrat şi ea progrese considerabile, este stimată şi preţuită pretutindeni în lume. Se vorbeşte, pe bună dreptate, despre o şcoală românească în handbal, rugby, caiac-canoe, scrimă, lupte, box, sînt cunoscute succesele tenismanilor, trăgătorilor, atleţilor. O deosebită atenţie se acordă activităţii sportive din rîndul elevilor şi studenţilor.

De asemenea, de o bună reputaţie se bucură cercetările ştiinţifice ale specialiştilor români efectuate în domeniile cele mai variate ale educaţiei fizice şi sportului.

Toate acestea au creat o bază favorabilă pentru extinderea neîntreruptă a colaborării pe plan sportiv dintre ţările noastre, în spiritul prieteniei frăţeşti care leagă cele două popoare, contribuind la cimentarea continuă a acestei prietenii, în condiţiile optime pe care socialismul le creează pentru afirmarea personalităţii fiecărui popor, pentru înţelegere şi colaborare între state, între naţiuni socialiste, independente şi suverane, egale în drepturi.

De-a lungul anilor, colaborarea sportivă dintre România şi Uniunea Sovietică s-a manifestat din ce în ce mai fructuos.

Este greu de trecut, fie chiar sumar, în revistă toate întrecerile bilaterale care au avut loc, toate acţiunile de schimb de experienţă şi ajutor reciproc favorabil. Sportivii români şi sovietici au evoluat sub cerul aceloraşi stadioane, sub plafonul aceloraşi săli, în apa aceloraşi bazine, aproape în toate disciplinele sportive practicate în cele două ţări.

În România au fost aplaudaţi asemenea campioni sovietici cum ar fi Vladimir Kuţ, Nina Dumbadze, Evgheni Grişin, Viktor Ciukarin, Larisa Latînina, Albert Azarian, Boris Spasski, Tigran Petrosian Vasili Smîslov ş.a. după cum spectatorii sovietici au făcut calde manifestări de simpatie unor străluciţi ambasadori ai României sportive ca Iolanda Balaş, Lia Manoliu, Viorica Viscopoleanu, Iosif Sîrbu, Valeriu Bularca, Dumitru Pîrvulescu, Ion Cernea, Nicolae Linca, Horaţiu Nicolau, Simion Ismailciuc, Aurel Vernescu, Olga Szabo, Ion Voinescu, Alexandru Apolzan şi mulţi alţii.

Mişcările sportive din cele două ţări au făcut vaste schimburi de specialişti, reciproc avantajoase, s-au organizat tabere comune între sportivii români şi sovietici, întîlniri între oamenii de ştiinţă din domeniul sportului. Cu aceste prilejuri, tehnicieni renumiţi din România şi Uniunea Sovietică au împărtăşit unii altora din experienţa lor, pentru progresul general al sportului. În acelaşi spirit se înscrie colaborarea dintre editurile sportive ale ţărilor noastre, care traduc şi publică cele mai valoroase lucrări tehnice.

Volumul schimburilor sportive între România şi U.R.S.S. a crescut considerabil. Dacă, de pildă, în anul 1969 au fost înscrise 102 acţiuni, pentru 1970 sînt prevăzute 165 asemenea manifestări, dintre care 14 la nivelul reprezentativelor naţionale.

În anul 1969, o delegaţie a Consiliului Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport din România a făcut o vizită în Uniunea Sovietică, la invitaţia Comitetului pentru Cultură Fizică şi Sport de pe lîngă Consiliul de Miniştri al URSS. Cu acest prilej au avut loc convorbiri, desfăşurate într-un spirit de deplină înţelegere, cele două delegaţii s-au informat reciproc asupra realizărilor şi perspectivelor mişcării sportive din România şi U.R.S.S. De ieri se află în ţara noastră o delegaţie a Comitetului pentru Cultură Fizică şi Sport de pe lîngă Consiliul de Miniştri al U.R.S.S., care întreprinde o vizită de răspuns.

Experienţa acumulată, bilanţul rodnic al rezultatelor dobîndite pînă acum, posibilităţile mari care există, ne întăresc convingerea că legăturile de colaborare rodnică, multilaterală, în domeniul educaţiei fizice şi sportului între România şi Uniunea Sovietică vor cunoaşte o dezvoltare continuă.

O asemenea evoluţie corespunde aspiraţiilor ambelor popoare, angajate ferm pe drumul progresului, va constitui o contribuţie la întărirea necontenită a colaborării şi prieteniei româno-sovietice, în folosul cauzei generale a socialismului şi a păcii.